

„Cuvântul crucii”

Că mulți oameni ridică din umeri în legătură cu crucea lui Hristos, nu este surprinzător în sine. Lucruri mari, necunoscute vreodată, au provocat de când este lumea batjocura oamenilor. Îngâmfaarea cunoașterii omenești este întotdeauna înclinată să considere lucrurile mari ca nebunie. Să ne gândim numai la dirijabil. Ideea contelui Zeppelin, de a construi o asemenea aeronavă, a avut la început un efect așa de ridicol, încât, cum se spune, marele stat-major a fost instruit în mod expres să nu se ocupe cu gândurile acestui bărbat, ca să nu expună ridiculizării clasa ofițerilor germani. Se vorbea în general numai despre „contele smintit”, până când, câțiva ani mai târziu, contele a dovedit prin faptă că „nebulia” lui fusese înțelepciune.

Despre Karl Ludwig Schleich, inventatorul anesteziei locale (narcoză locală), se povestește că el, pe când în anul 1892 își prezenta sistemul în fața a opt sute de autorități din domeniul chirurgiei, un profesor renumit s-a ridicat foarte iritat și a întrebat dacă măcar unul dintre cei prezenți este convins de expunerile doctorului Schleich. La care, într-adevăr, niciunul din ilustra societate, care se revărsase din toată lumea, nu s-a ridicat de pe locul său ca să se declare de partea lui Schleich. Și un an mai târziu, dintre aceiași opt sute de oameni de știință, pe care Schleich i-a invitat în clinica lui, ca să le demonstreze efectul anesteziei locale, abia dacă douăzeci au urmat invitația.

Marele gând al lui Schleich, celor mai mulți nu li s-a părut înțelepciune ci nebunie. Astăzi, mulți dintre cititorii acestor rânduri vor fi avut deja de mai multe ori ocazia să se convingă personal la dentistul lor, de eficacitatea narcozei locale.

Răscumpărarea a nenumărați oameni, ca și împăcarea tuturor lucrurilor cu Dumnezeu prin crucea de pe Golgota este cel mai mare gând, lucrarea cea mai minunată a tuturor timpurilor. Este de mirare că așa ceva i s-a părut o nebunie spiritului uman, convins de propria sa cunoaștere, dacă ne gândim la circumstanțele care au însoțit această lucrare? Aici, în ieslea unui grajd, zace un biet copilăș slab; și Acesta să fie Mântuitorul lumii, Fiul lui Dumnezeu, devenit Om, la ivirea Căruia cete de îngeri s-au bucurat: „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!” [Luca 2.14]? Aici atârână Unul pe cruce – este Copilul din Betleem – și deodată s-a desprins din gura Sa strigătul de cea mai adâncă suferință: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” [Matei 27.46], și o lucrare la care acest strigăt a jucat un rol nesfârșit de important, să slujească drept temelie pentru răscumpărarea omenirii? Și încă un lucru: aici, un negru nesatisfăcut în inima sa, se întoarce în carul său luxos în patria sa, Etiopia, din Ierusalim, cetatea în al cărei templu oamenii obișnuiau să se apropie de Dumnezeu. În mâna sa se găsea un sul de carte și citea în mod distinct pentru sine: „El a fost dus ca un miel la înjunghiere și ca o oaie mută înaintea celor care o tund, așa nu Și-a deschis gura. El a fost luat prin asuprire de la judecată.” [Isaia 53.7,8] Și pe baza acestui text din Scriptură despre Cel smerit ca o oaie de înjunghiat, străinului i se propovăduiește Evanghelia despre Isus, care îl unește pe acela pentru totdeauna cu Mântuitorul păcătoșilor și îl face să-și urmeze drumul în continuare cu bucurie.

Repet: este de mirare că pentru rațiunea omului asemenea evenimente sunt lucruri în legătură cu care el clatină din cap? Astfel, chiar apostolul Pavel însuși vorbește despre „nebulia predicării” [1 Corinteni 1.21], iar când în Atena, cetatea filozofilor și a artiștilor, Îl

propovăduiește oamenilor din piață pe Domnul Isus, a trebuit să suporte batjocură și remarci, ca: „Ce vrea să spună vorbărețul acesta?” [Faptele apostolilor 17.18] Și totuși, faptul este sigur: astăzi, abia dacă mai știe cineva despre filozofia epicuriană și stoică. Dar, între timp, prin cuvântul crucii au devenit fericiți milioane de oameni și ea mai este și astăzi puterea lui Dumnezeu pentru cei care cred în acest cuvânt și în această lucrare.

Deci, cum pe de o parte este de înțeles că omul firesc ridică din umeri la vestea despre crucea lui Hristos, așa este, pe de altă parte, extrem de serios. Căci este scris: „Cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier” [1 Corinteni 1.18]. Cu cuvântul crucii nu este așa cum este cu vreun cuvânt omenesc oarecare, pe care îl putem accepta sau refuza după plac. Nu. De acest cuvânt depinde soarta oricărui om. A fi mântuit – a fi pierdut, crucea este marea alternativă. Cine o acceptă, va fi mântuit. Cine o respinge, merge la pierzare. Ea se adresează fiecăruia. Dar ea nu se adresează rațiunii sau înțelepciunii omului, și, slavă Domnului! că n-o face. Numărul celor care au rațiune și înțelepciune nu este tocmai mare. Prin urmare, dacă obținerea mântuirii ar depinde de posesia înțelepciunii, mulți n-ar putea s-o găsească niciodată, tocmai pentru că ei nu au înțelepciune. De aceea, Dumnezeu Se adresează inimii, credinței. „Să-i mântuiască pe cei care cred” (1 Corinteni 1.21). Oricine poate să creadă, chiar și un copil. Și puterea suverană a lui Dumnezeu cere credință. „Cine nu va crede va fi condamnat” (Marcu 16.16). Cât de puțin are credința de-a face cu înțelepciunea, o demonstrează cuvântul Domnului Isus: „Oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilăș, nicidecum nu va intra în ea” (Marcu 10.15). Dar tocmai aceasta le vine așa de greu înțeleptului și deșteptului și de aceea cuvântul așa de amar al apostolului: „nu *sunt* mulți înțelepți potrivit cărnii. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cei înțelepți. Și Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari; ... și Dumnezeu a ales lucrurile ... care nu sunt, ca să desființeze pe cele care sunt; ca nici o făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 1.26-29).

Toată onoarea trebuie să-I revină lui Dumnezeu, dar cel care crede trebuie, potrivit voii lui Dumnezeu, să devină fericit cu adevărat și pentru totdeauna. De aceea: cine, în ciuda rațiunii și a înțelepciunii sale omenești, acceptă „cuvântul crucii” crezând, în simplitate, în încrederea copilărească, pentru că Dumnezeu a spus-o, acela va face descoperiri minunate. El începe să vadă în această cruce o frumusețe minunată, iar Hristos, – o imagine a rușinii – care, înălțat pe cruce, devine pentru el puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. El experimentează la început efectul aducător de mântuirea al crucii, privitor la sine însuși: păcatele sale îi sunt iertate, iar mântuirea și viața eternă devin partea sa. Hristos, răstignit în slăbiciune, devine pentru el cea mai puternică personalitate. El nu mai descoperă nimic slab în EL, ci putere dumnezeiască. Nu este aceasta dovada unei creșteri a puterii complet de neînțeles pentru rațiune, că acest Om – pentru că Domnul Isus era Om real -, după ce mai înainte fusese, împovărat cu toate păcatele noastre, judecat și lovit de Dumnezeu și apoi culcat în țărâna morții, fusese înviat dintre morți și înălțat în cer, la dreapta Sa, El, Omul Isus Hristos. Cine, în afară de Dumnezeu Însuși, ar fi putut să-și imagineze un asemenea plan de mântuire. Lucrul acesta devine tot mai limpede pentru cel care crede, cu cât se preocupă mai mult cu cuvântul crucii. Cu ajutorul Scripturilor, el poate să arunce priviri înapoi, în vremurile veșnice, poate să citească despre planurile lui Dumnezeu, făcute înainte de întemeierea lumii, și despre felul lor de executare. Instruit de Duhul Sfânt, el citește cu adâncă bucurie Noul Testament, începând cu istoria Copilașului din iesle, sfârșind cu Fiul Omului glorificat în cer și pe pământ. Și cu cât citește mai mult, cu atât mai mult trebuie să admire înțelepciunea lui Dumnezeu, care și-a

imaginat lucruri așa de mari în planurile ei veșnice și le-a dus până la capăt cu o asemenea putere dumnezeiască. Lui îi devine tot mai limpede că crucea de pe Golgota a fost o necesitate, necesară pentru a-i aduce din nou în legătură cu Dumnezeu pe oamenii pierduți fără nicio speranță, necesară pentru ca odată slava lui Dumnezeu să fie privită pe acest pământ și cu aceasta, în sfârșit, gloria Lui să umple pământul nou și cerul nou din veșnicie în veșnicie.

Dacă ne gândim că probabil nimeni n-a privit mai adânc în aceste lucruri decât apostolul Pavel, atunci înțelegem bine de la el afirmații ca: „Mie nu-mi este rușine de Evanghelie; pentru că ea este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede” și – „O, adânc al bogățiilor și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! Pentru că „cine a cunoscut gândul Domnului? sau cine a fost sfătuitorul Lui? sau cine I-a dat Lui întâi, și să-i fie răsplătit? Pentru că din El și prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui fie gloria pentru totdeauna! Amin.” (Romani 1.16; 11.33-36).

Să dea Dumnezeu ca scriitorul și cititorul acestor rânduri să poată să consimtă din inimă la astfel de cuvinte!

Titlul original: „Das Wort vom Kreuz”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 42-47.